

ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ ΤΟΥ ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΙΣΑΓΓΕΛΕΑ

PHILIPPE LÉGER

της 23ης Μαρτίου 2006¹

1. Η υπό κρίση υπόθεση αφορά την αναιρέση που άσκησαν οι Meca-Medina και Majcen² κατά της απόφασης του Πρωτοδικείου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, της 30ής Σεπτεμβρίου 2004, στην υπόθεση Meca-Medina και Majcen κατά Επιτροπής³, με την οποία το Πρωτοδικείο απέρριψε την προσφυγή τους για την ακύρωση της απόφασης της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, της 1ης Αυγούστου 2002⁴, με την οποία απορρίφθηκε η καταγγελία και αίτηση για διαπίστωση παραβάσεως την οποία είχαν ασκήσει οι αναιρεσείοντες δυνάμει του άρθρου 3 του κανονισμού 17⁵ κατά της Διεθνούς Ολυμπιακής Επιτροπής⁶.

2. Με την εν λόγω καταγγελία τους, οι αναιρεσείοντες αμφισβήτησαν το συμβατό ορισμένων κανόνων τους οποίους θέσπισε η ΔΟΕ και τους οποίους εφάρμοσε η Διεθνής Ομοσπονδία Κολυμβήσεως⁷, καθώς και ορισμένων πρακτικών για τον έλεγχο της χρήσης αναβολικών, με το κοινοτικό δίκαιο

του ανταγωνισμού (άρθρα 81 ΕΚ και 82 ΕΚ) και με την αρχή της ελεύθερης παροχής υπηρεσιών (άρθρο 49 ΕΚ).

I — Το ιστορικό της διαφοράς⁸

3. Μετά από εξέταση για την ανίχνευση φαρμάκων, κατά την οποία βρέθηκαν θετικοί ως προς τη νανδρολόνη⁹, οι αναιρεσείοντες αποκλείστηκαν από τη συμμετοχή σε αγώνες για διάστημα τεσσάρων ετών, με απόφαση της Επιτροπής Φαρμακοδιεγέρσεως [Doping Panel] της Διεθνούς Ομοσπονδίας Κολυμβήσεως, που εκδόθηκε στις 8 Αυγούστου 1999. Το αθλητικό διαιτητικό δικαστήριο [tribunal arbitral du sport], ενώπιον του οποίου προσέφυγαν οι αναιρεσείοντες κατά της αποφάσεως αυτής, επικύρωσε τον εν λόγω αποκλεισμό στις 29 Φεβρουαρίου 2000, τον οποίο στη συνέχεια επανεξέτασε και μείωσε από τέσσερα σε δύο έτη, με διαιτητική απόφαση της 23ης Μαΐου 2001.

1 — Γλώσσα του πρωτοτύπου: η γαλλική.

2 — Στο εξής: αναιρεσείοντες.

3 — T-313/02 (Συλλογή 2004, σ. II-3291), στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση.

4 — Υπόθεση COMP/38158 Meca-Medina και Majcen κατά ΔΟΕ, στο εξής: επίμαχη απόφαση, που μπορεί να αναζητηθεί στον δικτυακό τόπο: <http://europa.eu.int/comm/competition/antitrust/cases/decisions/38158/fr.pdf>.

5 — Κανονισμός 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτος κανονισμός εφαρμογής των άρθρων [81] και [82] της Συνθήκης (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25).

6 — Στο εξής: ΔΟΕ.

7 — Στο εξής: ΔΟΚ [FINA].

8 — Εκτενέστερη παρουσίαση του ιστορικού της διαφοράς περιέχεται στις σκέψεις 1 έως 34 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως του Πρωτοδικείου.

9 — Η νανδρολόνη αποτελεί αναβολική ουσία, η χρήση της οποίας απαγορεύεται από τον κώδικα για την καταπολέμηση της φαρμακοδιέγερσης του Ολυμπιακού Κινήματος.

4. Με έγγραφο της 30ής Μαΐου 2001, οι αναιρεσεύοντες κατήγγειλαν στην Επιτροπή παράβαση των άρθρων 81 ΕΚ και/ή 82 ΕΚ, δυνάμει του άρθρου 3 του κανονισμού 17 του Συμβουλίου. Υποστήριξαν, ιδίως, ότι ο ορισμός της ανώτατης επιτρεπόμενης ποσότητας νανδρολόνης στα 2 ng/ml ούρων (στο εξής: επίμαχη ρύθμιση) συνιστούσε εναρμονισμένη πρακτική μεταξύ της ΔΟΕ και των 27 εγκεκριμένων από αυτήν βιολογικών εργαστηρίων. Περαιτέρω, ο αντικείμενος στον ελεύθερο ανταγωνισμό χαρακτήρας της πρακτικής αυτής επιτεινόταν, κατά την άποψή τους, από την έλλειψη ανεξαρτησίας, σε σχέση με την ΔΟΕ, των οργάνων που ήταν αρμόδια για τη διαιτητική επίλυση των αθλητικών διαφορών.

5. Με απόφαση της 1ης Αυγούστου 2002, η Επιτροπή απέρριψε την αίτηση των αναιρεσιόντων για διαπίστωση παραβάσεως, κρίνοντας ότι η επίμαχη ρύθμιση δεν ενέπιπτε στο πεδίο εφαρμογής της απαγόρευσης που περιέχεται στα άρθρα 81 ΕΚ και 82 ΕΚ¹⁰.

II — Η προσφυγή ενώπιον του Πρωτοδικείου και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

6. Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 11 Οκτωβρίου

2002, οι νυν αναιρεσεύοντες άσκησαν προσφυγή με αίτημα την ακύρωση της επίμαχης απόφασης της Επιτροπής, δυνάμει του άρθρου 230, τέταρτο εδάφιο, της Συνθήκης ΕΚ.

7. Προς θεμελίωση της προσφυγής τους, οι νυν αναιρεσεύοντες προέβαλαν τρεις λόγους ακυρώσεως αντλούμενους από προφανή σφάλματα εκτιμήσεως της Επιτροπής, πρώτον, κατά τον χαρακτηρισμό της ΔΟΕ, δεύτερον, κατά την εξέταση της επίμαχης ρύθμισης με γνώμονα τα κριτήρια που διατύπωσε το Δικαστήριο στην απόφαση Wouters κ.λπ.¹¹ και, τρίτον, κατά την εφαρμογή του άρθρου 49 ΕΚ.

8. Το Πρωτοδικείο απέρριψε την εν λόγω προσφυγή, κρίνοντας και τους τρεις αυτούς λόγους ακυρώσεως αλυσιτελείς και καταδίκασε τους προσφεύγοντες στα δικαστικά έξοδα.

III — Η διαδικασία ενώπιον του Δικαστηρίου και οι λόγοι αναιρέσεως

9. Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη Γραμματεία του Δικαστηρίου στις 22 Δεκεμβρίου 2004, οι αναιρεσεύοντες άσκησαν την παρούσα αναίρεση.

10 — Σημεία 72 και 73 της επίμαχης απόφασης.

11 — Απόφαση της 19ης Φεβρουαρίου 2002, C-309/99 (Συλλογή 2002, σ. I-1577).

10. Ζητούν από το Δικαστήριο να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση και να καταδικάσει την Επιτροπή στα έξοδα της δίκης και στους δύο βαθμούς δικαιοδοσίας. Επιπλέον, ζητούν από το Δικαστήριο να αναγνωρίσει το βάσιμο των αιτημάτων που προέβαλαν ενώπιον του Πρωτοδικείου.

11. Η Επιτροπή, αναιρεσίβλητη, ζητεί να απορριφθεί η αίτηση αναιρέσεως και, επικουρικώς, να απορριφθεί η προσφυγή ακυρώσεως που ασκήθηκε κατά της επίμαχης απόφασης. Επιπλέον, η Επιτροπή ζητεί να καταδικαστούν οι αναιρεσείοντες στα έξοδα της δίκης και στους δύο βαθμούς δικαιοδοσίας.

12. Η Δημοκρατία της Φινλανδίας, παρεμβαίνουσα στη διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου, ζητεί την απόρριψη της αιτήσεως αναιρέσεως.

14. Πρώτον, ισχυρίζονται ότι το Πρωτοδικείο ερμήνευσε πεπλανημένως τη νομολογία του Δικαστηρίου που προκύπτει από τις αποφάσεις *Walrave*¹², *Bosman*¹³ και *Deliège*¹⁴ και αφορά την εφαρμογή των άρθρων 39 ΕΚ και 49 ΕΚ επί των αθλητικών κανονιστικών ρυθμίσεων. Δεύτερον, αμφισβητούν την ορθότητα της εκτίμησης του Πρωτοδικείου, κατά την οποία ρύθμιση σκοπούσα την καταστολή της χρήσης αναβολικών συνιστά αμιγώς αθλητική ρύθμιση η οποία, ως εκ τούτου, βρίσκεται εκτός του πεδίου εφαρμογής της Συνθήκης. Τρίτον, οι αναιρεσείοντες εκτιμούν ότι το Πρωτοδικείο πεπλανημένως έκρινε ότι η επίμαχη ρύθμιση δεν είχε καμία οικονομική διάσταση και ήταν εντελώς ξένη προς τις οικονομικές σχέσεις ανταγωνισμού, και, κατά συνέπεια, ότι δεν εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής των άρθρων 49 ΕΚ, 81 ΕΚ και 82 ΕΚ. Τέταρτον, προσάπτουν στο Πρωτοδικείο ότι εσφαλμένως έκρινε ότι δεν ήταν αναγκαία η εξέταση της επίμαχης ρύθμισης στην οποία προέβη η Επιτροπή σύμφωνα με τη μέθοδο αναλύσεως που προκύπτει από την προαναφερθείσα απόφαση *Wouters* κ.λπ.

A — Επί του πρώτου λόγου αναιρέσεως

IV — Επί της αιτήσεως αναιρέσεως

13. Παρά τις ακριβείς παραπομπές της στις διάφορες σκέψεις της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, η αίτηση αναιρέσεως είναι ιδιαίτερα ασαφής. Από τη μελέτη της, σχημάτισα την εντύπωση ότι οι αναιρεσείοντες προβάλλουν, μάλλον, τέσσερις λόγους αναιρέσεως.

15. Στο πλαίσιο του πρώτου λόγου αναιρέσεως¹⁵, οι αναιρεσείοντες επικρίνουν τον τρόπο με τον οποίο ερμήνευσε το Πρωτοδικείο, στις σκέψεις 40 και 41 της αναιρεσι-

12 — Απόφαση της 12ης Δεκεμβρίου 1974, 36/74 (Συλλογή τόμος 1974, σ. 563).

13 — Απόφαση της 15ης Δεκεμβρίου 1995, C-415/93 (Συλλογή 1995, σ. I-4921).

14 — Απόφαση της 11ης Απριλίου 2000, C-51/96 και C-191/97 (Συλλογή 2000, σ. I-2549).

15 — Αίτηση αναιρέσεως, σημεία 21 έως 32.

βαλλομένης αποφάσεως, τη νομολογία του Δικαστηρίου που προκύπτει από τις προαναφερθείσες αποφάσεις *Walrave*, *Bosman* και *Deliège*, όσον αφορά την εφαρμογή των άρθρων 39 ΕΚ και 49 ΕΚ στην περίπτωση των ρυθμίσεων που θεσπίζονται και εφαρμόζονται στον χώρο του αθλητισμού.

16. Οι αναιρεσείοντες αμφισβητούν, κατ' αρχάς, την ορθότητα της εκτίμησης του Πρωτοδικείου, σύμφωνα με την οποία οι απαγορεύσεις που περιέχονται στα άρθρα 39 ΕΚ και 49 ΕΚ δεν αφορούν τους κανόνες με αμιγώς αθλητικό αντικείμενο, οι οποίοι είναι εκ φύσεως ξένοι προς οποιαδήποτε οικονομική σχέση. Κατά τη γνώμη τους, το Δικαστήριο δεν θα είχε διατυπώσει σε καμία περίπτωση μια τόσο γενική κρίση περί μη εφαρμογής των εν λόγω διατάξεων στην προαναφερθείσα απόφαση *Walrave*. Αντίθετα, θα είχε περιορίσει την εν λόγω εξαίρεση στη σύνθεση και στον σχηματισμό των αθλητικών ομάδων. Οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν, στη συνέχεια, ότι μόνο οι κανόνες οι οποίοι διέπουν τον χαρακτήρα και το ειδικό πλαίσιο των αθλητικών συναντήσεων και οι οποίοι, κατά συνέπεια, συνδέονται άρρηκτα με τη διοργάνωση και την ομαλή διεξαγωγή των αθλητικών αγώνων θα μπορούσαν να θεωρηθούν ως αμιγώς αθλητικοί κανόνες.

17. Συμφωνώ με την Επιτροπή και τη Φινλανδία ότι το Πρωτοδικείο εφάρμοσε σωστά τη νομολογία του Δικαστηρίου¹⁶.

18. Πράγματι, το Δικαστήριο δέχεται παγίως ότι, λαμβανομένων υπόψη των σκο-

πών της Κοινότητας, η άσκηση αθλητικών δραστηριοτήτων εμπίπτει στο κοινοτικό δίκαιο μόνο κατά το μέτρο που συνιστά οικονομική δραστηριότητα υπό την έννοια του άρθρου 2 της Συνθήκης. Επομένως, οσάκις οι εν λόγω δραστηριότητες έχουν τα χαρακτηριστικά παροχής έμμισθης εργασίας ή παροχής υπηρεσιών έναντι αμοιβής (πράγμα που συμβαίνει, παραδείγματος χάρι, στην περίπτωση των δραστηριοτήτων των επαγγελματιών ή ημι-επαγγελματιών ποδοσφαιριστών), εμπίπτουν, ειδικότερα, στο πεδίο εφαρμογής των άρθρων 39 έως 42 ΕΚ ή 49 έως 55 ΕΚ¹⁷.

19. Αντίθετα, το Δικαστήριο έκρινε νόμιμο τον περιορισμό του πεδίου εφαρμογής των εν λόγω διατάξεων, σε αρκετές περιπτώσεις, εφόσον η οικεία αθλητική ρύθμιση δικαιολογούνταν από «μη οικονομικούς λόγους αναγόμενους στον ειδικό χαρακτήρα και στο πλαίσιο ορισμένων [αθλητικών] συναντήσεων και αφορώντες [...] αποκλειστικά τον αθλητισμό αυτόν καθαυτόν»¹⁸. Φρονώ ότι, με τις αποφάσεις του αυτές, το Δικαστήριο καθιέρωσε μια γενική εξαίρεση, η οποία δεν μπορεί να περιοριστεί, όπως υποστηρίζουν οι αναιρεσείοντες, μόνο στον τομέα της σύνθεσης και του σχηματισμού των αθλητικών ομάδων.

20. Υπό τις συνθήκες αυτές, φρονώ ότι ορθώς δέχθηκε το Πρωτοδικείο, στις σκέψεις 40 και 41 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι οι απαγορεύσεις τις οποίες προ-

17 — Βλ., ιδίως, τις προπαρατεθείσες υποθέσεις *Walrave* (σκέψεις 4 και 5) και *Bosman* (σκέψη 73), καθώς και την απόφαση της 14ης Ιουλίου 1976, 13/76, *Donà* (Σύλλογη τόμος 1976, σ. 507, σκέψεις 12 και 13).

18 — Βλ., ιδίως, τις προπαρατεθείσες υποθέσεις *Donà* (σκέψεις 14 και 15) και *Bosman* (σκέψεις 76 και 127) καθώς και την απόφαση της 13ης Απριλίου 2000, C-176/96, *Lehtonen* (Σύλλογη 2000, σ. I-2681, σκέψη 34).

16 — Βλ. την απάντηση της Επιτροπής (σημεία 16 έως 28) καθώς και το υπόμνημα παρεμβάσεως της Δημοκρατίας της Φινλανδίας (σημείο 8).

βλέπουν τα άρθρα 39 ΕΚ και 49 ΕΚ αφορούν τους κανόνες που διέπουν την οικονομική διάσταση που ενδέχεται να έχει η αθλητική δραστηριότητα, αλλά «δεν αφορούν τους αμιγώς αθλητικούς κανόνες, δηλαδή τους κανόνες που διέπουν ζητήματα τα οποία αφορούν αποκλειστικώς τον αθλητισμό και, επομένως, είναι ξένα προς την οικονομική δραστηριότητα»¹⁹.

21. Κατά συνέπεια, εκτιμώ ότι ο πρώτος λόγος αναιρέσεως είναι αβάσιμος και πρέπει να απορριφθεί.

B — Επί του δεύτερου λόγου αναιρέσεως

22. Με τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως, οι αναιρεσείοντες αμφισβητούν την ορθότητα της συλλογιστικής του Πρωτοδικείου, σύμφωνα με την οποία ρύθμιση αφορώσα την καταστολή της φαρμακοδιέγερσης συνιστά, ως εκ της φύσεώς της, κανόνα ξένο προς την άσκηση οικονομικής δραστηριότητας και, κατά συνέπεια, βρίσκεται εκτός του πεδίου εφαρμογής της Συνθήκης. Προς στήριξη του ισχυρισμού αυτού προβάλλουν δύο επιχειρήματα.

23. Υποστηρίζουν, αφενός, ότι η συλλογιστική του Πρωτοδικείου παρουσιάζει αντιφάσεις και ότι η αιτιολόγησή της είναι ελλιπής. Συγκεκριμένα, επισημαίνουν ότι

στις σκέψεις 44 και 47 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως γίνεται δεκτό ότι οι ρυθμίσεις για την καταστολή της φαρμακοδιέγερσης δεν επιδιώκουν κανέναν οικονομικό σκοπό. Αντίθετα, στη σκέψη 57 της ίδιας απόφασης, το Πρωτοδικείο δέχεται ότι, κατά τη θέσπιση της επίδικης ρυθμίσεως για την καταστολή της φαρμακοδιέγερσης, η ΔΟΕ μπορεί, ενδεχομένως, να είχε κατά νου την ανάγκη να διατηρήσει τις οικονομικές δυνατότητες των Ολυμπιακών Αγώνων. Εξάλλου, στη σκέψη 45 της εν λόγω απόφασης, το Πρωτοδικείο υιοθέτησε μια τεχνητή διάκριση μεταξύ της οικονομικής και μη οικονομικής διάστασης της αθλητικής δραστηριότητας.

24. Αφετέρου, κατά τους αναιρεσείοντες, το Πρωτοδικείο πεπλανημένως στήριζε στην προκύπτουσα από τις προαναφερθείσες αποφάσεις Walrave, Donà και Delière νομολογία το συμπέρασμά του ότι οι ρυθμίσεις για την καταστολή της φαρμακοδιέγερσης δεν εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής των άρθρων 49 ΕΚ, 81 ΕΚ και 82 ΕΚ. Οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν, στην πραγματικότητα, ότι οι κανόνες για την καταστολή της φαρμακοδιέγερσης διαφέρουν τόσο από τις ρυθμίσεις που αφορούν τη σύνθεση των εθνικών ομάδων ποδοσφαίρου (προπαρατεθείσες αποφάσεις Walrave και Donà) όσο και από τις ρυθμίσεις που αφορούν την επιλογή των αθλητών για υψηλού επιπέδου αθλητικές συναντήσεις (προπαρατεθείσα απόφαση Delière).

25. Συμμερίζομαι την άποψη της Επιτροπής και της Φινλανδίας, ότι και ο λόγος αυτός πρέπει να απορριφθεί²⁰.

19 — Σκέψη 41, πρώτη περίοδος, της προσβαλλόμενης απόφασης.

20 — Βλ. την απάντηση της Επιτροπής (σημεία 29 έως 41) και το υπόμνημα παρεμβάσεως της Φινλανδίας (σημεία 11 έως 13).

26. Όσον αφορά τον ισχυρισμό των αναιρεσιδόντων, κατά τον οποίο το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε αντίφαση, αφενός, στις σκέψεις 44 και 47 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως και, αφετέρου, στη σκέψη 57 της ίδιας αποφάσεως, φρονώ ότι δεν είναι βάσιμος.

27. Το Πρωτοδικείο, αφού επεσήμανε, στη σκέψη 44 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι «ο αθλητισμός υψηλού επιπέδου έχει καταστεί, σε μεγάλο βαθμό, οικονομική δραστηριότητα», υπογράμμισε ότι η προσπάθεια καταστολής της φαρμακοδιέγερσης σκοπεί, πρωτίστως, στη διατήρηση των ηθικών αξιών του αθλητισμού καθώς και στην προστασία της υγείας των αθλητών. Η αναφορά, στη σκέψη 57 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, στους στόχους οικονομικής φύσεως που ενδεχομένως επιδιώκει η ΔΟΕ δεν αρκεί, κατά τη γνώμη μου, για να καταστήσει αντιφατική τη συλλογιστική του Πρωτοδικείου.

28. Λαμβανομένων υπόψη των εμπορικών και οικονομικών συμφερόντων που περιβάλλουν τον αθλητισμό υψηλού επιπέδου, θεωρώ ότι ρυθμίσεις αμιγώς αθλητικού ενδιαφέροντος, όπως είναι οι ρυθμίσεις για την καταστολή της φαρμακοδιέγερσης, ενδέχεται να μην είναι εντελώς απαλλαγμένες από οποιαδήποτε πτυχή οικονομικού χαρακτήρα. Ωστόσο, η διάσταση αυτή είναι, κατά την άποψή μου, σαφώς δευτερεύουσα και δεν μπορεί να αναιρέσει τον αμιγώς αθλητικό χαρακτήρα των ρυθμίσεων για την καταστολή της φαρμακοδιέγερσης. Όπως ορθώς παρατήρησε η Επιτροπή, στην ουσία, η τοποθέτηση αυτή των αναιρεσιδόντων καταλήγει, χρησιμοποιώντας ως πρόσχημα το αδιαίρετο της αθλητικής δραστηριότητας, να δίνει το προβάδισμα σε μια παρεπόμενη διάσταση, την οικονομική διάσταση, προκειμένου να εξασφαλίσει την πλήρη εφαρμογή

των κανόνων της Συνθήκης στον τομέα του επαγγελματικού ή ημι-επαγγελματικού αθλητισμού²¹.

29. Όσον αφορά το επιχείρημα των αναιρεσιδόντων, κατά το οποίο η επίκληση από το Πρωτοδικείο των προαναφερθεισών αποφάσεων Walrave, Donà και Delière δεν ήταν λυσιτελής, φρονώ ότι είναι επίσης αβάσιμο. Πράγματι, φαίνεται ότι οι αναιρεσιδόντες ερμηνεύουν πολύ συσταλτικώς τις εν λόγω αποφάσεις, καθότι το Δικαστήριο, κατά τη γνώμη μου, απέκλεισε με τις αποφάσεις αυτές κατά γενικό τρόπο την εφαρμογή των άρθρων 39 ΕΚ και 49 ΕΚ στην περίπτωση των αμιγώς αθλητικού περιεχομένου κανόνων. Στην ουσία, οι αναιρεσιδόντες αποπειρώνται να επιβάλουν μια τεχνητή διάκριση μεταξύ των κανόνων που εξετάστηκαν στο πλαίσιο των εν λόγω υποθέσεων και της εξεταζομένης εν προκειμένω ρυθμίσεως.

30. Επομένως, προτείνω στο Δικαστήριο να απορρίψει τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως ως αβάσιμο.

Γ — *Επί του τρίτου λόγου αναιρέσεως*

31. Στο πλαίσιο του τρίτου λόγου αναιρέσεως²², οι αναιρεσιδόντες υποστηρίζουν,

21 — Σημείο 35 της απαντήσεως.

22 — Αίτηση αναιρέσεως, σημεία 40 έως 53.

κατ' ουσίαν, ότι το Πρωτοδικείο πεπλανημένως έκρινε, στη σκέψη 48 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η επίμαχη ρύθμιση δεν είχε οικονομικής φύσεως πτυχές και ότι, κατά συνέπεια, δεν ενέπιπτε στο πεδίο εφαρμογής των άρθρων 49 ΕΚ, 81 ΕΚ και 82 ΕΚ.

32. Αντλαμβάνομαι ότι οι αναιρεσείοντες προβάλλουν δύο επιχειρήματα προς υποστήριξη του λόγου αυτού αναιρέσεως.

33. Αμφισβητούν, κατ' αρχάς, την ορθότητα της ανάλυσης του Πρωτοδικείου που περιέχεται στις σκέψεις 49 και 55 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, κατά την οποία ο προβαλλόμενος ως εκτεινόμενος πέραν του καθαυτού αντικειμένου του χαρακτήρας της επίμαχης ρυθμίσεως, ακόμη και αν υποτεθεί ότι αποδείχθηκε, δεν έχει ως αποτέλεσμα να αλλοιώσει τη φύση της ως αμιγώς αθλητικής ρυθμίσεως. Κατά τους αναιρεσείοντες, η ανάλυση αυτή, εκτός του ότι θεμελιώνεται σε αντιφατική και ανεπαρκή αιτιολογία, προσκρούει, επίσης, στη νομολογία του Δικαστηρίου που προκύπτει από τις προαναφερθείσες αποφάσεις *Delière* και *Wouters* κ.λπ.²³

34. Οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν, στη συνέχεια, ότι το Πρωτοδικείο επλανήθη ως

προς τα πραγματικά περιστατικά, καθόσον δέχθηκε, στη δεύτερη περίοδο της σκέψης 55 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η επίμαχη ρύθμιση συνιστά κανόνα για την καταστολή της φαρμακοδιέγερσης, ενώ, κατά τη γνώμη τους, η ποσότητα που αντιστοιχεί στο όριο ανοχής που ορίζει η εν λόγω ρύθμιση μπορεί να ανιχνευθεί στον οργανισμό του αθλητή και μετά από φυσική προσπάθεια και/ή συνεπεία καταναλώσεως μη αναβολικών ουσιών ή προϊόντων, όπως είναι το κρέας από αρσενικό μη ευνουχισμένο χοίρο.

35. Θα συμφωνήσω με την Επιτροπή ότι ο λόγος αυτός αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί²⁴.

36. Αρκεί να επισημανθεί ότι οι αναιρεσείοντες αμφισβητούν, στην πραγματικότητα, το όριο ανοχής των 2 ng/ml ούρων το οποίο προβλέπει η επίμαχη ρύθμιση και ζητούν από το Δικαστήριο να επανεξετάσει την εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών στην οποία προέβη το Πρωτοδικείο.

37. Ωστόσο, από τα άρθρα 225, παράγραφος 1, ΕΚ και 58 του Οργανισμού του Δικαστηρίου, προκύπτει ότι η αίτηση αναιρέσεως μπορεί να στηρίζεται μόνο σε λόγους που αφορούν παράβαση νομικών κανόνων, αποκλεισμένης οποιασδήποτε εκτιμήσεως των πραγματικών περιστατικών. Κατά πάγια νομολογία, το Δικαστήριο δεν μπορεί να ελέγχει, στο πλαίσιο της εκδίκασης αιτήσεων αναιρέσεως, την εκ μέρους του Πρωτοδικείου εκτίμηση των πραγματικών περιστατικών και των αποδείξεων, πλην της περιπτώσεως παραμορφώσεως των στοιχείων που προσκομίστηκαν ενώπιόν του²⁵.

23 — Οι αναιρεσείοντες αναφέρονται, ιδίως, στη σκέψη 69 της προπαρατεθείσας απόφασης *Delière*, καθώς και στις σκέψεις 97 έως 109 και 123 της απόφασης *Wouters* κ.λπ.

24 — Σημεία 42 έως 56 της απαντήσεως.

25 — Βλ., ιδίως, την απόφαση της 29ης Απριλίου 2004, C-470/00 Ρ. Κοινοβούλιο κατά Rira di Meana κ.λπ. (Συλλογή 2004, σ. I-4167, σκέψη 40, και την εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

38. Περαιτέρω, φρονώ ότι το Δικαστήριο δεν είναι αρμόδιο, στο πλαίσιο του αναιρετικού ελέγχου αποφάσεως του Πρωτοδικείου, να αποφανθεί για το αν ένας κανόνας που θεσπίστηκε από τη ΔΟΕ στο πλαίσιο του αγώνα για την καταστολή της φαρμακοδιέγερσης δικαιολογείται από επιστημονικής απόψεως ή όχι.

39. Υπό τις συνθήκες αυτές, και δεδομένου ότι οι αναιρεσείοντες δεν απέδειξαν, και στην πραγματικότητα ούτε καν υποστήριξαν, ότι παραμορφώθηκαν τα πραγματικά στοιχεία, προτείνω στο Δικαστήριο να απορρίψει τον λόγο αυτόν αναιρέσεως ως προφανώς απαράδεκτο.

Δ — Επί του τετάρτου λόγου αναιρέσεως

40. Στο πλαίσιο του τετάρτου λόγου αναιρέσεως²⁶, οι αναιρεσείοντες αμφισβητούν την ορθότητα των σκέψεων 61, 62 και 64 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, όπου το Πρωτοδικείο έκρινε ότι η εξέταση της επίμαχης ρύθμισης στην οποία προέβη η Επιτροπή σύμφωνα με τη μέθοδο ανάλυσης που περιγράφεται στην προαναφερθείσα απόφαση Wouters κ.λπ. δεν ήταν αναγκαία.

41. Προς στήριξη του λόγου αυτού, οι αναιρεσείοντες προβάλλουν τρεις αιτιάσεις,

ήτοι, πρώτον, πεπλανημένη εκτίμηση του Πρωτοδικείου όσον αφορά το λυσιτελές της εφαρμογής της μεθόδου ανάλυσης που περιγράφεται στην προαναφερθείσα απόφαση Wouters κ.λπ., δεύτερον, παραμόρφωση του περιεχομένου της επίμαχης απόφασης και, τρίτον, προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας.

1. Ο ισχυρισμός περί πεπλανημένης εκτίμησης από το Πρωτοδικείο όσον αφορά το λυσιτελές της εφαρμογής της μεθόδου ανάλυσης που προκύπτει από την απόφαση Wouters κ.λπ. του Δικαστηρίου

42. Οι αναιρεσείοντες προσάπτουν, κατ' ουσίαν, στο Πρωτοδικείο ότι δέχθηκε, στις σκέψεις 65 και 66 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η υπό κρίση υπόθεση διαφέρει από την υπόθεση επί της οποίας εξεδόθη η προαναφερθείσα απόφαση Wouters κ.λπ., καθόσον η επίμαχη ρύθμιση αφορά συμπεριφορά, τη χρήση αναβολικών, η οποία δεν μπορεί να εξομοιωθεί προς συμπεριφορά στην αγορά, και έχει εφαρμογή επί μιας δραστηριότητας, της ασκήσεως του αθλητισμού, η οποία είναι ξένη προς κάθε οικονομική θεώρηση. Κατά τους αναιρεσείοντες, τα κριτήρια που διατύπωσε το Δικαστήριο στην εν λόγω απόφαση μπορούν κάλλιστα να μεταφερθούν στην εξεταζόμενη εν προκειμένω υπόθεση.

43. Κατά τη γνώμη μου η αιτίαση αυτή δεν είναι βάσιμη.

44. Πράγματι, αρκεί να υπομνησθεί ότι η επίμαχη στην υπόθεση Wouters κ.λπ. κανονιστική ρύθμιση αφορούσε συμπεριφορά

26 — Αίτηση αναιρέσεως, σκέψεις 54 έως 64.

στην αγορά, ήτοι τη δημιουργία δικτύων μεταξύ δικηγόρων και ορκωτών λογιστών, και είχε εφαρμογή σε μια δραστηριότητα κατ' εξοχήν οικονομική, αυτήν του δικηγόρου. Δεδομένου, ωστόσο, ότι η επίμαχη εν προκειμένω ρύθμιση έχει αμιγώς αθλητικό χαρακτήρα και δεν έχει, ως εκ τούτου, πτυχές οικονομικής φύσεως, φρονώ ότι ορθώς το Πρωτοδικείο έκρινε ότι δεν ήταν αναγκαία η εξέταση της εν λόγω ρυθμίσεως με βάση τα κριτήρια που προκύπτουν από την προαναφερθείσα απόφαση Wouters κ.λπ.

μένου της προσβαλλόμενης πράξης αποτελεί ζήτημα που μπορεί να υποβληθεί στον αναιρετικό έλεγχο του Δικαστηρίου²⁷. Με την επίκληση λόγου αναιρέσης που στηρίζεται στην παραμόρφωση του περιεχομένου της προσβαλλόμενης πράξης επιδιώκεται να διαπιστωθεί ότι το Πρωτοδικείο παραμόρφωσε την έννοια, το περιεχόμενο ή το πεδίο εφαρμογής της εν λόγω πράξης. Η παραμόρφωση μπορεί, επίσης, να είναι αποτέλεσμα τροποποίησης του περιεχομένου της πράξεως²⁸, αγνόησης ουσιωδών στοιχείων της²⁹ ή του γεγονότος ότι δεν ελήφθη υπόψη το πλαίσιο στο οποίο εντάσσεται³⁰.

2. Ο ισχυρισμός περί παραμορφώσεως του περιεχομένου της επίμαχης απόφασης από το Πρωτοδικείο

47. Επομένως, σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου, δεδομένου ότι η αιτίαση αυτή αφορά παραμόρφωση της επίμαχης απόφασης, είναι παραδεκτή.

48. Φρονώ, ωστόσο, ότι η εν λόγω αιτίαση είναι αβάσιμη.

45. Οι αναιρεσείοντες προσάπτουν στο Πρωτοδικείο το ότι έκρινε ότι η εξέταση από την Επιτροπή της επίμαχης ρύθμισης από την άποψη του δικαίου του ανταγωνισμού έγινε μόνο «επικουρικώς» ή ακόμη «ως εκ περισπού». Με τον τρόπο αυτό, το Πρωτοδικείο παραμόρφωσε, κατά τους αναιρεσείοντες, το περιεχόμενο της αποφάσεως της Επιτροπής.

49. Υπενθυμίζεται ότι μια τέτοια παραμόρφωση θα πρέπει να προκύπτει κατά τρόπο πρόδηλο από τα στοιχεία της δικογραφίας, χωρίς να χρειάζεται νέα εκτίμηση των

46. Υπενθυμίζεται ότι, ενώ το Πρωτοδικείο είναι αποκλειστικά αρμόδιο να εξακριβώνει και να εκτιμά τα πραγματικά περιστατικά που υποβάλλονται ενώπιόν του, το ζήτημα της παραμορφώσεως των εν λόγω περιστατικών ή της παραμορφώσεως του περιεχο-

27 — Βλ., ιδίως, τις αποφάσεις της 28ης Μαΐου 1998, C-8/95 P. New Holland Ford κατά Επιτροπής (Συλλογή 1998, σ. I-3175, σκέψη 26), της 9ης Σεπτεμβρίου 1999, C-257/98 P. Lucasip κατά Επιτροπής (Συλλογή 1999, σ. I-5251, σκέψεις 45 έως 47), καθώς και τις διατάξεις της 27ης Ιανουαρίου 2000, C-341/98 P. Proderes κατά Επιτροπής (που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 28) και της 9ης Ιουλίου 2004, C-116/03 P. Fichtner κατά Επιτροπής (που δεν έχει δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 33).

28 — Βλ., παραδείγματος χάρι, ιδίως, την απόφαση της 11ης Σεπτεμβρίου 2003, C-197/99 P. Βέλγιο κατά Επιτροπής (Συλλογή 2003, σ. I-8461, σκέψη 67).

29 — Βλ., ιδίως, παραδείγματος χάρι, τη διάταξη της 11ης Απριλίου 2001, C-459/00 P(R), Επιτροπή κατά Trenker (Συλλογή 2001, σ. I-2823, σκέψη 71).

30 — Βλ., για παράδειγμα, ιδίως, την απόφαση της 3ης Απριλίου 2003, C-277/01 P. Κοινοβούλιο κατά Samper (Συλλογή 2003, σ. I-3019, σκέψη 40).

πραγματικών περιστατικών και των αποδείξεων³¹. Η εκτίμηση του Πρωτοδικείου, στις σκέψεις 61, 62 και 64 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, σχετικά με την επίμαχη απόφαση, δεν μπορεί, κατά την άποψή μου, να θεωρηθεί ότι συνιστά πρόδηλη παραμόρφωση της απόφασης αυτής.

50. Συγκεκριμένα, αρκεί μια απλή ανάγνωση της εν λόγω απόφασης για να γίνει αντιληπτό ότι η Επιτροπή θεώρησε, πρωτίστως, ότι η θέσπιση της επίμαχης ρύθμισης δεν ενέπιπτε στην κατηγορία των οικονομικών δραστηριοτήτων της ΔΟΕ³². Κατά τη γνώμη μου, και όπως υποστηρίζει και η Επιτροπή³³, μόνον επικουρικός εξέτασε αν οι περιορισμοί που ενδεχομένως συνεπαγόταν η επίμαχη ρύθμιση θα μπορούσαν να δικαιολογηθούν με βάση τα κριτήρια που διατυπώνονται στην προαναφερθείσα απόφαση Wouters κ.λπ.³⁴

51. Διαπιστώνω, περαιτέρω, ότι οι αναιρεσείοντες περιορίζονται στην αμφισβήτηση της ορθότητας της εκτίμησης του Πρωτοδικείου και δεν προσκομίζουν κανένα στοιχείο από το οποίο να μπορεί να συναχθεί η ύπαρξη προφανούς σφάλματος.

3. Ο ισχυρισμός περί προσβολής εκ μέρους του Πρωτοδικείου των δικαιωμάτων αμύνης των αναιρεσειόντων

52. Οι αναιρεσείοντες υποστηρίζουν ότι το Πρωτοδικείο, κρίνοντας ότι η εξέταση της επίμαχης ρυθμίσεως από την άποψη του δικαίου του ανταγωνισμού δεν ήταν αναγκαία, τους στέρησε τη δυνατότητα να διατυπώσουν τις απόψεις τους όσον αφορά το αν η εν λόγω ρύθμιση συνιστούσε ρύθμιση αμιγώς αθλητικού χαρακτήρα η οποία, ως εκ τούτου, δεν ενέπιπτε στο πεδίο εφαρμογής των άρθρων 49 ΕΚ, 81 ΕΚ και 82 ΕΚ.

53. Φρονώ ότι και η αιτίαση αυτή είναι αβάσιμη και πρέπει, κατά συνέπεια, να απορριφθεί. Πράγματι, όπως υποστήριξε και η Επιτροπή, οι αναιρεσείοντες είχαν τη δυνατότητα να εκθέσουν τα επιχειρήματά τους, όχι μόνο στο πλαίσιο της διαδικασίας ενώπιον της Επιτροπής, αλλά και κατά την έγγραφη και προφορική διαδικασία ενώπιον του Πρωτοδικείου³⁵.

54. Επομένως, με βάση τα προηγηθέντα, προτείνω στο Δικαστήριο να απορρίψει τον τέταρτο λόγο ως αβάσιμο.

31 — Βλ., ιδίως, την απόφαση New Holland Ford κατά Επιτροπής (που προπαράτίθεται, σκέψεις 72 και 73).

32 — Σημείο 38 της επίμαχης απόφασης.

33 — Σημείο 62 της απαντήσεως.

34 — Σημεία 42 έως 55 της επίμαχης απόφασης.

35 — Σημεία 65 έως 72 της απαντήσεως.

V — Συμπέρασμα

55. Λαμβανομένου υπόψη του συνόλου των προηγηθεισών σκέψεων, προτείνω στο Δικαστήριο να απορρίψει την εξεταζόμενη αίτηση αναιρέσεως και να καταδικάσει τους Meca-Medina και Majcen στα δικαστικά έξοδα πλην των εξόδων της παρεμβαίνουσας, σύμφωνα με τα άρθρα 69 και 118 του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου.